

81. “ Illa, in *Krathakaisikorum* stirpe nata, per longum tempus tua erat
 “ uxor, sed sertum illud, imprecationem cessare faciens, e cœlo delapsum
 “ adepta, vitam efflavit.

82. “ Quare desine illius discessum cogitare; omnibus natis mors est
 “ certa. Hanc tu respice terram, nam hæc est regum uxôr.

83. “ Tu, qui per constantiam tuam, in prosperitate superbiæ opprobrium
 “ evitans, sapientiam ostendisti, eandem nunc etiam, animum dolore oppres-
 “ sus, demonstra fortitudine tua.

84. “ Quomodo lugendo illam obtineas, quam ne tum quidem, si post illam
 “ moreris, recuperare posses? Nam hominibus, qui in alterum mundum
 “ abierunt, secundum ipsorum facinora diversæ sunt viæ.

85. “ Mœrorem pelle ex animo, uxoremque exhilara donis sacrificialibus:
 “ nam perpetuæ propinquorum lacrymæ urunt mortuum; ita traditur.

86. “ Mors enim animis est naturalis conditio, vita vero non nisi earum
 “ immutatio dicitur a sapientibus: quare si vel temporis momentum homo
 “ spirans manserit, nonne hoc ei lucrum erit?

87. “ Homo imbecilli ingenii mortem amici spinam putat, in corde de-
 “ fixam; sed homo firmi animi eandem extractam putat, quia mors est porta
 “ ad salutem ducens.

88. “ Quoniam corpus et anima in *vedis* etiam conjungi et separari di-
 “ cuntur, quomodo, dic quæso, separatio a rebus externis affligere potest
 “ sapientem?

89. “ Ne tu, temporum optime, hominis stulti instar sub ægritudinis
 “ imperium cadere velis: quid interest inter arbores et montes, si vento
 “ flante utrique moventur?”

90. Rex adnuens magistri sapientissimi sermonem accepit, dimisitque
 eremitam; sed sermo ille, in corde ejus, dolore presso, locum non inveni-
 ens, rediit quasi coram ejus magistro.

91. Ipse, vere jucundeque loquens, propter filii infantiam, octo annos
 ægre transegit, ubique amatae suæ similitudines imaginesque conspiciens,
 et in somniis brevi congressus cum illa gaudio fruens.

92. Mœroris clavus violenter cor ejus divulsit, sicut ficus surculus ædium